

PUSZTASÁG

C. J. BOX

PUSZTASÁG

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
C. J. Box: *Badlands*
First published in 2015 by Minotaur Books,
an imprint of St. Martin's Press, New York

Fordította
Mester Yvonne

Szerkesztette
Bukovenszki-Nagy Eszter

Borítóterv
Csermák Annamária

ISBN 978-963-636-124-2

Minden jog fenntartva

© C. J. Box 2015
© Kossuth Kiadó 2023
© Hungarian translation Mester Yvonne 2023
Borítóképek © 123rf

A jó embereknek – régieknek és újaknak –
Észak-Dakotában
...és Laurie-nak, örökké

„Miután leszáll az éj, varázslatosan megváltozik a táj arca, és a kristálytisza holdfény csak fokozza a hatást. A folyó úgy csillog, akár a higany, a holdsugár pedig a fennsík kifeszített füves vásznain játszik... Bad Lands furcsábbnak és vadabbnak tűnik, mint valaha...”

Theodore Roosevelt: *Egy farmer vadászkalandjai*

Első rész

Első nap

2014

1.

Grimstad, Észak-Dakota

A tizenkét éves Kyle Westergaard már valahol félúton járt a *Grimstad Tribune* kihordásában, amikor felfigyelt a vinnyogó motorhangra a sötét autópálya felől. Megállt a biciklijével – a kormány két oldalára erősített, újságokkal teletömött vászontáska miatt ez nem volt könnyű feladat –, majd hunyorogva dél felé nézett a sötét prérin. Sok lopott kocsi száguldozott azokban a napokban a város határában, és némelyiknek csak úgy sikított a motorja a megerőltetéstől. Kyle látni akarta őket, mielőtt visszavettek volna a sebességből, hogy behajtsanak Grimstad városába.

Tetszett neki a kilátás a mészköves meredélyről, és minden reggel alig várta a látványt. Ez volt az egyetlen dolog az útja során, ami feldobta. Kyle útvonala volt a legvacakabb, és neki kellett a legtávolabb mennie a szerkesztőségtől. Azért jutott neki ez az útszakasz, mert ő volt a legújabb a csapatban. Amikor jelentkezett az állásra, és odaadta a 250 dolláros belépési bónuszt, az anyja azt mondta, majd ő elviszi kocsival, ám a két héttel korábbi, első munkanapját követően az anyja soha nem volt képes időben felkelni. Így fogta a biciklijét, és a Tribune-höz

tekert, majd beállt a sorba a többi újságkihordó mögé, akik többnyire idősebbek voltak nála, és volt saját autójuk is. Az útvonalába beletartozott az összes új ház, amit a város déli részén építettek; kevés helyre kellett kézbesíteni, ráadásul távolra estek egymástól. Sok időbe és nagy erőfeszítésbe telt, hogy biciklivel körbejárja a földhalmokat, a friss beton járdaszegélyeket, meg a sok építőanyagot, hogy megkeresse az előfizetők házait. Az új városrészben élők többsége máshonnan származott, és nemigen érdeklődött a helyi hírek iránt, úgyhogy ők egyelőre nem fizettek elő az újságra. Legalábbis Alf Pedersen, a kézbesítésekért felelős öreg gnóm ezt mondta Kyle-nak a központban.

Bár nem okozott neki gondot az előfizetők felkutatása – jól eligazodott a házsámok, és úgy általában a számok között –, a különleges igények nyomon követésével még egy kicsit bajban volt. Akadt, akinek az volt az óhaja, hogy az ajtón belül tegyék le az újságot, míg mások a verandára kérték, egy hölgy pedig a postaládájába. Kicsit összezavarodott, hogy ki mit akar. Közben tudomására jutott, hogy néhány dühös előfizető felhívta Alfot, és panaszt tett rá. Túl sokan telefonáltak, mondta Alf. Kyle pengeélen táncolt.

Megállt, és hallgatta a pörgő motorok visítását. De még mindig nem látott egyetlen autót sem. Furcsa volt hallani őket. Legtöbbször csak a lomha teherautók végtelen sora haladt a Watson Citybe vezető autópályán, és a szokásos forgalom zaja elnyomta volna ezt a hangot, illetve megakadályozta volna az autóversenyt.

Az Észak-Dakota nyugati részén fekvő Grimstad városa aznap is hideg reggelre virradt. Kyle arcán lecsapódott a fagyos pára, tüdejét csípte a hideg. Jeges zúzmara tapadt a kerékpárja fémvázára, az ülés pedig olyan volt, akár egy jégtömb. Majd lefagyott a keze meg a lába, mert a nyáron

kinőtte a téli bakancsát, a kesztyűjét pedig nem találta aznap reggel. Kyle szerette V alakban a szája elé tenni két ujját, mintha cigarettát tartana a kezében, és azon keresztül fújta ki a levegőt, akár a füstöt. Most is így csinált, miközben várakozott. Ettől olyan előkelőnek érezte magát.

Ameddig csak ellátott, olajszivattyúk, mellettük gázfáklyák tarkították a prérit. A szivattyúknak szöcskefeje volt, és fel-alá bólogattak. A fáklyák fényében az egykori füves legelők úgy festettek, akár egy nagyváros; bár Kyle inkább indián tábortüzeknek képzelte a lángokat. Tetszett neki ez a gondolat, hogy a préri most is ugyanolyan, mint amikor még sziúk és sájenek népesítették be a vidéket.

Kyle és a gázfáklyák között volt a Missouri Breaks. A jeges folyó gőzölgött a hidegben. Kyle-nak volt egy terve, és abban a nagy folyó is szerepelt.

Az autópályán délre, Watson City felől két pár fényszóró villant fel a sötétben. Eleinte olyan volt, mintha összetartoztak volna, vagyis egy kocsi első és hátsó lámpái lettek volna. Aztán a hátsó kocsi felzárkózott az elsőhöz, és fej fej mellett süvítettek tovább. A külső kocsi fényszórója szikrázó fehér halogénfényel világított. Ez *tényleg* egy autóverseny, gondolta Kyle.

A két lopott kocsi vagy négyszáz méteren át haladt így tovább; eszelősen pörgött a motorjuk. Aztán hirtelen csattanás és gumicsikorgás hallatszott, és a belső autó hirtelen lesiklott az útról. Kyle hallotta a fém csattanását és az üveg csörömpölését, majd a fényszórók körbe-körbe forogtak. Valami kicsi és fehér suhant át a forgó fényszórók sugarán, aztán eltűnt. Az autó nem pörgött tovább, és Kyle nem tudta eldönteni, vajon a kerekeire huppant-e, vagy fejre állt.

Ráébredt, hogy egész idő alatt visszafojtotta a lélegzetét, aztán egyszeriben egy nagy sóhaj kíséretében kifújta.

Odalent az úton a második autó sofőrje beletaposott a fékbe. Kyle még látta az autót kifarolni az úton, mielőtt megállt. Néhány másodpercen belül visszatolatott oda, ahol az első autó lesiklott az útról.

Kyle a meredély széle felé fordította az első kerekét, és kissé megtolta a biciklit. Volt ott egy csapás, amely a baleset helyszínéhez vezetett. Ismerte, mert arra járt haza munka után. Bele sem gondolt, mit csinál.

Az összetört autó fejjel lefelé állt. A motorja már nem járt, de a fényszórói még égtek. Porfelhő kavargott a reflektorfényben. Kyle körülbelül negyven méterre volt a roncstól, amikor az autópálya felé nézett, és látta, hogy a másik autó visszajött, és most az út széléhez húzódik. A vezető- és az anyósülés ajtaja egyszerre nyílt ki, mire felgyulladt a belső világítás. Két vaskos férfi pattant ki a kocsiból. Az egyik kopasz volt, a másik pedig kötött sapkát viselt. Kyle túl messze volt ahhoz, hogy láthassa az arcukat, de a mozgásukból ítélve készültek valamire. Kyle kiáltást hallott, de nem tudta kivenni a szavakat, kivéve azt, hogy „bassza meg”, ami többször is elhangzott, sőt csak úgy röpködött a levegőben.

Lelassította a biciklijét az ösvényen, és nem tudta, a roncshoz menjen-e, vagy megvárja, amíg a férfiak oda-sétálnak az útról. A tévében az összetört autók mindig felrobbannak, de Kyle-nak fogalma sem volt, mi a helyzet a valóságban. Az orrát megcsapta a benzingőz szaga, és a futóműből zöld füst gomolygott felfelé.

Kyle arra gondolt, hogy az összetört autóban van valaki, aki megsérülhetett vagy meghalhatott. Talán nem is csak egy ember. A kocsí belsejében azonban sötét volt, így nem tudta megmondani.

Néhány métert hátrált, hogy egy magas, csontvázszerű, olajfűz mögé bújthasson. Onnan rálátott a jól megvilágított

jelenetre maga előtt, de abban nem volt biztos, vajon őt magát láthatják-e. Tolatás közben a hátsó kereke neki-
ütközött valaminek az ösvényen, amitől nem tudott tovább-
menni. Először azt hitte, egy kő, amikor azonban megbil-
lentette a kormányt, hogy a kerék felemelkedjen, az nem
gördült át rajta. Nem kő volt, hanem valami más.

Kyle megfordult, és lenézett a földre. Eszébe jutott,
hogy látott valami apró, fehér tárgyat kirepülni a guruló
autóból. Nagyobb volt, mint gondolta: egy vastag köteg
valami.

Nem igazán tudta, mitévő legyen. Hagyja a bozótban?
Vagy vegye fel?

Miközben ezen tétovázott, felnézett, és látta, amint
a két nagydarab férfi elindul lefelé, a roncs irányába. Az
egyiküknél zseblámpa volt. A fénysugár megvilágította az
összeroncsolódott autót, és Kyle először látott bele. Egy
férfi – legalábbis Kyle úgy sejtette, hogy férfi volt – nyúlt ki
a vezető oldali ablakon, és kétségbeesetten kaparta a föl-
det, mint valami kutya, amelyik gödröt ás. Szegény fickó
azonban nem bírt kimászni a roncsból, mert testének alsó
fele beszorult a kocsí karosszériája és a behorpadt tető
közé. A férfi arca csillogott mert a fény visszaverődött a vér-
ről, és az arcába meg a hajába ágyazódott üvegdarabokról.

Kyle egy szembejövő jármű zúgására lett figyelmes,
mire a zseblámpa fénye kialudt. A fiú a város felé fordí-
totta a tekintetét, és látta, amint egy nagy terepjáró szá-
guld feléjük az úton. Az autó gyorsan közeledett, de még
beletelhetett néhány percbe, mire odaér. Kyle úgy gon-
dolta, hogy a terepjáró sofőrje láthatta a balesetet, és azért
jött, hogy a felborult autó segítségére siessen.

A két férfi ismét káromkodott egyet, aztán sarkon for-
dultak, és elkezdtek visszamászni az autójukhoz. Alig egy
percbe telt, mire a két férfi bevágódott a kocsiba, majd éles

kanyart vettek, és már repesztettek is vissza, arrafelé, amerről jöttek.

A fiú azon töprengett, vajon a terepjáró sofőrje üldözőbe veszi-e a menekülő kocsit, vagy megáll a roncsnál. A kérdésére akkor kapott választ, amikor a terepjáró lassított azon az úton, ahol az autó felborult. Könnyű volt megtalálni, mert feltúrta a földet.

Kyle összerezsent, amikor erős reflektorfények festették fehérre a roncsot. Láta, hogy az összetört autó sofőrje mozdulatlan, és már nem próbál kapaszkodni kifelé. Vagy elájult, vagy meghalt, gondolta. Kyle tudta, hogy a kocsi-ból hadonászó férfi képe bele fog égni az emlékezetébe, mint amikor a náci ábrázata leolvadt *Az elveszett frigláda fosztogatóiban*. Álmában néha megjelent a kép. Kyle rosszul lett attól, amit látott, ugyanakkor le is nyűgözte.

Most a parkoló terepjáróhoz egy másik is csatlakozott, és a sötét prérít hirtelen pszichedelikus színekben borították az újonnan érkező terepjáró tetejéről világító tarka fények. Kyle most látta csak, hogy mindkettő rendőrségi jármű. Az ajtajukon ott díszelgett Bakken megye matricája.

Nem tudta, mit tegyen, ezért ott maradt a biciklijén, és egy kicsit hátrébb tolt a csomagot. Figyelt. Nem mozdult.

A két rendőr zseblámpával közelítette meg a baleset helyszínét. Az, amelyik elsőként ért oda, megkerülte a felfordult autóroncs hátsó lökhárítóját, és rávilágított a sofőrre. Nagydarab férfi volt, hasas, patkó bajuszos. Bicegett.

- Hát, ennek a szegény párának lóg a bele...
- Hívjunk mentőt? – kérdezte a másik.
- Talán inkább kettőt – felelte otromba kacaj kíséretében az első.
- Van még bent valaki?

– Nem látok senki mást. De még nem néztem körbe, hogy kirepült-e valaki a kocsiból.

– Tudod, ki ez?

A zseblámpa rávilágított a sofőr véres fejére. Kyle látta a koromfekete haját, a rengeteg vért és a koponyájába ékelődő üvegdarabokat.

– Nem ismerem, de mexikóinak tűnik. Egy rakás csúnya tetoválás van a nyakán.

A másik járőr a hátsó lökhárítóra világított.

– Arizonai rendszám.

– A bűvölet földje – jegyezte meg az első, majd négykézlábra állt, és bevilágított a járműbe.

– Az Új-Mexikó. Arizona a Grand Canyon állama.

– Ó, bocsánat. – Kyle-nak úgy tűnt, mintha a rendőr keresne valamit odabent. – Pedig azt hittem, idahottentottai. Esetleg egy utahói vagy washfingtoni.

– Láttál valamit? Mintha nem lepődtél volna meg az eseten.

– Igen – felelte az első zсарu. – Sebességmérőt állítottam fel az Everett Streeten, és az autópályát figyeltem. Aztán megláttam ezt a fickót, amint pörögve-forogva lezuhan az útról. Beletapostam a gázba, és én voltam az első a helyszínen. És *te* hogy értél ide ilyen gyorsan? – Kissé vádló volt a hangja.

– Végeztem a melóval, és már épp indultam hazafelé, amikor megláttam, hogy egyszer csak elindulsz, mintha puskából lőttek volna ki. Csodálkoztam, hogy nem kapcsolod be a szirénát, de gondoltam, jobb, ha utánad eredek, hátha jól jön egy kis segítség.

– Igen, méltányolom... Azt hiszem, annyira meglepődtem a baleset láttán, hogy megfeledkeztem a szirénáról. Ne szólj róla senkinek...

A második zсарu felnevetett, és azt mondta:

– Nem fogok.

Mire az első így szólt:

– Egy autó hajnali ötkor felborul. Akarsz fogadni rá, mi van a fickó szervezetében?

Egy autó?, csodálkozott Kyle. A seriff embere nem látta az autóversenyt?

– Lövésem sincs – felelte a második. Elfordult, és bele-szólt a bal vállára erősített adóvevőbe. – Itt a harminckettes; mentőt kérek egy elhunyt személyhez, és egy helyszínelőt, egy autópályáról lesodródott és fejre állt járműhöz...

Miközben a társa bejelentette az esetet, az első zsarú kinyújtózott, és lámpával végigpásztázta a roncsot körülvevő magas, barna füvet.

Kyle lejjebb húzta a fejét, és a kormányra támaszkodott. Nem tudták, hogy ott van. Szóljon nekik a másik autóról...? Hogy a másik autóban két férfi ült, és ők szorították le ezt itt? Tudta, mit kellene tennie, valami mégis visszatartotta.

Aztán kitolta a biciklijét a bokor mögül, amíg jól láthatóvá nem vált az ösvényen. A zsarú belevilágított a zseblámpával Kyle szemébe, a fény elvakította.

– Maradj ott, ahol vagy, fiam! – mondta az első zsarú. – Jobb, ha ezt nem látod.

– Ki ez a gyerek? – kérdezte a másik.

– Újsághordó fiú.

– És mit keres itt?

– Újságot kézbesít, gondolom.

– Ja, hogy úgy!

Kyle megállt, és a zseblámpa fénye elé tartotta a tenyerét, hogy árnyékoljon a szemének.

– Mi a neved, fiam? – kérdezte a kövér járőr.

Kyle nem válaszolt.

– Kérdezd meg tőle, hogy látott-e valamit – utasította társát a másik zsarú, mintha Kyle ott sem lett volna.

- Nézz csak rá! Vele ugyan semmire sem megyünk.
- Hogy érted ez?
- Úgy, hogy tudom, ki ő – mondta az első ember. –

A Westergaard fiú.

Kyle résnyre nyitotta az ujjait, és átkukucskált rajtuk. Látta, amint az első ember körbe-körbe forgatja mutatóujját a jobb füle körül. A másik bólintott, majd kedvesen Kyle-ra nézett, és így szólt:

- Szegény kölyök. De neki legalább van munkamorálja.
- Neked is lett volna ennyi idő's korodban, ha az újság belépési bónuszt kínál – jegyezte meg vigyorogva az első zсарu. – Most már más a helyzet, mint a mi időnkben.

Majd szelíden azt mondta:

- Fordulj csak vissza azzal a bringával, fiam, és fejezd be az útvonaladat. Hátha akad még olyan barom, aki a *Grimstad Tribune*-t olvassa.

A társa ezen jót kacagott.

Kyle nem válaszolt, csak sután megfordította a biciklijét a csapáson. Érezte a fényt a hátán, látta maga előtt a hosszú árnyékát. Azután a fény eltűnt.

- Nem akarsz a mentő elé menni? – kérdezte az első zсарu. – Én addig körülnézek, hátha akad még áldozat.

Kyle-t bántotta az a mutatóujjforgatás. Persze már korábban is látta. De a második zсарu szánakozó tekintete még jobban bántotta. Nem volt szép tőle, de így legalább nem törődtek vele.

A kövér, idősebbik és a fiatalabb zсарu közötti párbeszédet pedig felettébb furcsállotta. *Két* autó volt. Hogy lehet, hogy a kövér ember nem látta a másik kocsi't?

Megállt a csomagnál, és kitámasztotta a biciklit. Miután átpakolta az összes újságot a jobb oldali vászontáskából a tintafoltos bal oldaliba, felvette a csomagot a földről,

és az üres táskába dobta. Olyan érzés volt, mintha homokzsákok lennének. A csomag nehezebb volt az újságoknál, így attól félt, hogy jobbra húzza majd; de mégsem volt olyan ügyetlen, mint gondolta, ha ráállt a pedálra, és balra tolt a súlyát.

Aztán elkezdett visszatekerni az ösvényen. Meg kellett erőltetnie magát az emelkedőn, de így legalább felmelegszik, gondolta.

Jó sok újságot kellett még kézbesítenie fél hét előtt, különben a mérges előfizetők elkezdik majd hívogatni Alf Pedersent, azt a gnómot, és panaszt tesznek rá. Ha túl sok panasz érkezik rá, mondta Alf, ki fogják rúgni, és vissza kell fizetnie a belépési bónuszt. Kyle tudta, hogy azt a pénzt már elköltötték, szóval ez nem fog menni. Az anyja vett belőle egy új full HD-tévét.

A keze majd lefagyott.

És az a csomag nehéz volt.